

[Kurt Hansen.]

overtrædelser af den borgerlige lovgivning i det hele taget.

Derfor vil jeg da godt spørge regeringen, specielt arbejdsministeren: hvilke midler vil der blive taget i anvendelse, når indkomstpoltikken skal håndhæves? Ugyldiggørelse af lønglidning? Når lønarbejderne så gør deres modstand så meget stærkere, hvad så? Skal vi så have nogle domme? Hvis det heller ikke hjælper, skal vi så sætte militæret ind, eller politiet, eller hvad skal der ske, når lønarbejderne nægter at bøje nakken for den politik, folketinget fører? Til syvende og sidst bliver konsekvensen af den indkomstpolitik, man er i gang med at føre, at man må rette et direkte angreb mod lønarbejdernes ret til at organisere sig. Det vil blive konsekvensen af den indkomstpolitik, man er i gang med at føre her.

Det er klart, at VS vil stemme imod dette indkomstpolitiske indgreb. Vi ønsker ikke, at landet – eller arbejderklassen, sådan vil jeg hellere udtrykke det – skal ud i en topstyret og LO-dirigeret kolonihavestrejke. Det ville være totalt perspektivløst. Det har vi set for mange eksempler på. Skulle der etableres storkonflikt, så skulle det være på arbejdspladsernes krav, men det må nok med en realistisk vurdering anses for at være ret usandsynligt i den aktuelle situation. Med de erklæringer, som ligger fra de enkelte forligspartier, er det klart nok, at indgrebet vil blive ført igennem. Vores afstandtagen fra dette indgreb må ses i sammenhæng med vores generelle og principielle holdning til indkomstpolitik i det hele taget.

Alternativet er der så blevet snakket om. Forsos er alternativet klart. Det er, at arbejdspladserne må afvise indkomstpolitikken og dens konsekvenser og gennem en fastholdelse af reallønnen stadig kæmpe for bedre løn- og arbejdsforhold, det være sig gennem lønglidning eller på anden måde, hvor man kan få noget igennem. Det skal ske, på trods af, at man fra dette folketings side vil komme med ugyldiggørelser og kriminalisering af både det ene og det andet. Netop kampen mod indkomstpolitikken hænger meget snævert sammen med det dyrtidstyveri, som lønarbejderne vil blive udsat for til efteråret.

Formanden:

Taletiden for andre medlemmer er indtil 5 minutter.

Lawaetz (FP):

For at undgå enhver partipolitisk misforståelse vil jeg gerne indlede med at sige, at fremskridtspartiet har aldrig nogen sinde sagt, at de lavtlønnede fik for høj en løn, tværtimod, vi prøver på, og vil blive ved med at prøve på at anvise andre veje til at forbedre reallønnen, som det hele kommer an på.

Når arbejdsgiverne har sagt nej, er det ikke, fordi de ikke under arbejderne løn, så er det, fordi de ser på deres konkurrencesituation, og det er ikke alene til gavn for dem selv, men for hele landet.

Man vil naturligvis beskyldte arbejdsgiverne for at sige nej til frie forhandlinger og til indkomstpolitik, men så enkelt er det ikke, for hvad har udgangspunktet været for disse forhandlinger? Det var et politisk diktat, augustforliget, vedtaget med så spinkelt et flertal som én stemme. Selv modstandere af augustforliget kunne måske i mangel af bedre gå med til det, dersom det var augustforligets rammer, der ligger på bordet i dag, men det er det ikke; det er noget, der er langt større. Der er stor uenighed om udregningen, for den er naturligvis forskellig fra branche til branche og beklageligvis også farvet af, hvem der har foretaget udregningen. Men følgende står fast:

Mindstelønnens forhøjelse fra 24 kr. 70 øre til 29 kr. giver 4 kr. 30 øre. Inklusive sociale ydelser ser tallene sådan ud: fra 29 kr. 64 øre til 34 kr. 80 øre. Det er plus 5 kr. 16 øre eller en stigning på 17,4 pct.

Ifølge Arbejdsgiverforeningens statistik er ca. 60 pct. af Danmarks 935.478 arbejdere beskæftiget på timeløn eller en form for timeløn. Ifølge normalfordelingskurven ligger ca. 210.000 arbejdere mellem 24 kr. 70 øre og 29 kr., dvs. 22,5 pct. af samtlige. Det betyder, at disse lavt regnet stiger 8,8 pct. Virkningen på den samlede løn er en stigning på 1,9 pct. Hvor man plejer at regne med en afsmitning på 80 pct., regner jeg meget forsigtigt kun med 50 pct., det giver 1 pct. Feriepenge $\frac{1}{2}$ pct. Skiftehold, uddannelsesfond osv. 0,2 pct. Kollektive aftaler truffet i forvejen 0,5 pct. I alt 4,1 pct. eller det dobbelte, godt det dobbelte af de aftalte 2 pct. Dertil kommer dyrtidstilægget med 3,6 pct. og overdækning i dyrtidstillægget indregnet i akkorder med 1,1 pct. Minimalt 8,8 pct. Yderligere kommer den meget svage udformning af modregningen af de 4 gange 70 øre. Endvidere afsmitningen på ud-